

Chương 24

Hẹn Với Tử Thần



hìn trong số cao thủ Huyết Ma Bang, Độc Cô Thanh Tùng trông thấy Lam Chủy Đan Chủ cầm hai mảnh bìa vỡ, chàng run người lên.

Chàng nghiêng răng thâm nghĩ:

- Người sẽ mất vật báu, người mất luôn tính mạng! Đêm nay ta phải thanh toán mối thù gần hai mươi năm qua cho phụ thân ta!

Lam Chủy Đan Chủ nhìn mấy thân cây bóc vỏ.

Y giật mình, nhìn lại một chút, có ý nghi ngờ.

Nhưng chỉ một thoáng thôi, rồi y cất bước chậm chạp, nặng nề tiến sâu vào khu rừng.

Đợi cho y vào đúng tầm, Độc Cô Thanh Tùng từ trên cành cây buông mình xuống, chặn trước mặt. Chàng cười lạnh:

- Người có mang hai mảnh bìa vỡ đến phải không? Hãy để xuống đó rồi rời khỏi khu rừng ngay!

Lam Chủy Đan Chủ nhìn chàng, rồi nhìn chiếc Quỷ Đầu Trượng trên tay chàng. Y lặng lẽ đặt hai mảnh bìa xuống đất nhưng y không bước đi.

Độc Cô Thanh Tùng trầm giọng:

- Tại sao người không đi cho rồi?

Lam Chủy Đan Chủ chiếu hung quang sáng quắc vào mặt chàng:

- Người chưa giải huyết cho ta!

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ha hả:

- Ta giải huyết cho người, để người phóng tín hiệu báo động phải không?

Lam Chủy Đan Chủ biến sắc. Y sôi giận, gằn giọng:

- Người vô sỉ đến độ quên cả lời hứa à? Hừ! Được rồi! Ta chết, mà người cũng chết theo ta, người đừng hòng thoát khỏi lưới rập của chúng ta!

Độc Cô Thanh Tùng hát cao mặt :

- Dừng nóng ! Ta đã hứa giải huyết cho ngươi, ta sẽ làm, không bao giờ ta thất hứa đâu ! Ngươi bước ra ngoài rừng đi, để ta còn xem hai mảnh bìa này là thật hay giả nữa chứ !

Lam Chủy Đàn Chủ không biết làm sao hơn, đành phải bước đi.

Độc Cô Thanh Tùng bước tới nhìn hai mảnh đá. Chàng nói là để xem qua cho biết vật thật hay vật giả, nhưng chàng lấy gì làm tiêu chuẩn để phân biệt giả chân !

Muốn phân biệt chân giả, chỉ còn có cách là đem tất cả các mảnh ráp lại, nếu chúng liền mí thì là phải.

Nhưng hiện giờ, chàng có thể nào làm cái việc đó được ?

Chàng trầm nghĩ :

- Chắc không phải vật giả đâu ! Cứ nhìn vào hành động của Huyết Ma Bang thì rõ ! Chúng huy lực toàn những tinh hoa chủ lực của chúng, chúng tỏ chúng quyết ý bắt cho bằng được chàng, và chúng tin tưởng sẽ thành công với một lực lượng hùng mạnh như thế. Đã tin tưởng thì cần gì chúng phải dùng vật giả ?

Chàng gọi to :

- Lam Chủy Đàn Chủ ! Trở lại đây ! Ta liệu chắc ngươi không dám tráo vật giả trao cho ta đâu !

Lam Chủy Đàn Chủ trở lại. Mặt y bừng bừng sát khí, mắt y ngời ánh tinh quang.

Độc Cô Thanh Tùng biết hẳn căm phẫn đến cực độ. Mặc ! Chàng sợ gì ?

Y lạnh lùng hỏi :

- Tiểu tử thật tâm giải huyết cho ta ?

Độc Cô Thanh Tùng bấu môi :

- Ta có thất tín đâu mà ngươi sợ ? Hừ ! Bất quá ngươi đã vay những gì ở Vân Vụ Cốc ngày trước thì hôm nay phải trả vậy ! Không hơn không kém !

Lam Chủy Đàn Chủ xanh mặt, lùi lại một bước :

- Tiểu tử báo thù ta bằng cách ấy à ?

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn :

- Ha ha ! Chẳng những một người, đến cả Cửu Long Thần Ma và Bạch Cốt Thần Ma cũng chịu chung số phận của người !

Lam Chủy Đàn Chủ rít lên :

- Vậy thì người nên giết ta đi là hơn ?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Bọn các người đâu có chết dễ dàng như thế ? Phải trả cho hết những món nợ đã vay trên đời rồi mới chết được chứ ! Các người biết mình đã sát hại bao nhiêu mạng người rồi chứ ?

Chàng nhoài người tới, nhanh như chớp, đánh mạnh vào ngực Lam Chủy Đàn Chủ :

- Ta giữ lời hứa, giải huyết cho người rồi đây !

Lam Chủy Đàn Chủ phun một nhúm đàm đánh phệt xuống đất, y ngấm vận công, soát lại huyết mạch thấy thư thái như thường, y cấp tốc nhảy lùi lại.

Nhưng Độc Cô Thanh Tùng đã theo sát bên y như bóng với hình :

- Lời hứa đã tròn, bây giờ đến lượt mối thù một cánh tay gãy !

Chiếc Quỷ Đầu Trượng nhoáng lên. Ánh sáng lạnh chớp ngời.

Lam Chủy Đàn Chủ rít lên một tiếng căm phẫn :

- Tiểu cầu ! Người hạ độc thủ ?

Độc Cô Thanh Tùng rít lên :

- Đừng kêu ca gì nữa ! Nên mừng là cụt một tay mà còn sống, hơn là đứt hai tay mà trút linh hồn !

Bốp !

Chiếc Quỷ Đầu Trượng giáng xuống vai Lam Chủy Đàn Chủ. Y rú lên thê thảm, ngã vật xuống đất, hôn mê ngay. Cánh tay gãy tới tận vai rơi bên cạnh y, máu từ vai bắn lên tung tóe.

Chàng quắc mắt nhìn quanh, phòng ngừa đột kích.

Hai bóng người từ xa lao tới, một màu tro, một màu trắng !

Đồng thời, từ bốn phía Đông, Tây, Nam, Bắc, có tiếng hú vang rền vọng tới tai chàng. Tiếp theo đó hơn mười bóng đen nữa xuất hiện.

Độc Cô Thanh Tùng vội vã cúi xuống nhặt hai mảnh bìa vỡ, toan phi thân vút đi, đem tới giấu một chỗ cùng với mấy mảnh trước, Lam Chủy Đàn Chủ tỉnh dậy, run rẩy nói :

- Tiểu cầu ! Vâng lệnh Bang Chủ, ta nhắc lại với ngươi, ngày Cửu Long Huyết Minh đại lễ, tại cung Vạn Cực, vào tết trùng dương !

Thốt xong, y mê hồn trở lại.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Ta biết rồi ! Tự nhiên là ta sẽ đến dự với bọn các ngươi !

Rồi chàng vút đi, tới chỗ cũ, đặt mấy mảnh bìa vào bọn cây xong, đoạn bay lượn vòng vòng. Chàng trông thấy cha con Đông Hải Chân Quân đứng bên ngoài rừng.

Lãnh Nhạn Dung nhận ra khu rừng tạp mộc này, có đúng chín thân cây bóc vỏ, nàng sửng sốt khẽ kêu lên một tiếng. Đông Hải Chân Quân trầm giọng dặn nàng :

- Dung con ! Phải hết sức cẩn thận ! Đêm nay có lẽ ta gặp dữ nhiều lành ít đấy. Vừa lúc đó, từ bốn phía, bọn Huyết Ma Bang đổ ập đến.

Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn hét lên như sấm :

- Lãnh Cửu ! Lại cũng ngươi ! Ngươi đến đây làm gì ?

Đông Hải Chân Quân hừ một tiếng :

- Làm gì ?

Mặt Chân Quân bừng bừng sát khí, gần xong hai tiếng, đột nhiên vừa đánh tới một chưởng, vừa quát :

- Cướp đoạt hai mảnh bìa của ta, đã gặp ta tất nhiên phải biết là ta muốn gì rồi, lại còn phải hỏi !

Vạn Cực Thiên Tôn nhảy tránh qua một bên giận dữ :

- Ngươi muốn nói gì ? Ta không hiểu !

Đông Hải Chân Quân càng câu tiết, cho rằng Vạn Cực Thiên Tôn điêu ngoa, tráo trở, quát lớn :

- Không hiểu thì cố mà hiểu ! Trả hai mảnh bìa lại cho ta !

Đông Hải Chân Quân đánh tiếp ra một chưởng. Đồng thời tay tả xoè năm ngón, phóng rẹt ra một đạo Hàn Man Chỉ.

Hàn Man Chỉ vút đi, mỗi ngón tay một đạo, nhưng Đông Hải Chân Quân vốn là đồ đệ học trọn chân truyền của Đông Hải Kỳ Tẩu, nên năm đạo chỉ phong hợp lại làm một, áp lực mạnh gấp năm lần.

Độc Cô Thanh Tùng núp trên tàn cây, nhìn thủ pháp của Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu, chàng ngửa ngáy sinh tài, thầm nghĩ:

- À ! Cửu Âm Thần Chưởng và Hàn Man Chỉ ! Y đúng là đồ đệ của Đông Hải Kỳ Tẩu ! Y xử dụng tuyệt chiêu đấy !

Tự nhiên, Độc Cô Thanh Tùng thấy mình có cảm tình với Đông Hải Chân Quân. Có lẽ vì tình đồng môn, đồng phái chăng ?

Bên đối phương, Truy Hồn Diễm Nương bật cười lạnh lạnh, hướng về Vạn Cực Thiên Tôn :

- Bình ! Còn nói nhiều với hắn làm gì ! Đánh đi !

Tuy bảo Vạn Cực Thiên Tôn xuất thủ nhưng chính bà lại nhoài người tới trước. Tà áo đỏ khẽ phất lên, một cánh tay vươn ra, gió từ bàn tay bốc mạnh, cuốn tới vù vù.

Bùng !

Truy Hồn Diễm Nương lùi lại ba bước, Đông Hải Chân Quân vững hơn, chỉ lắc lư thân mình một chút.

Vạn Cực Thiên Tôn khoát tay ngăn chặn Truy Hồn Diễm Nương, không cho bà trả đũa, rồi cao giọng hỏi Đông Hải Chân Quân :

- Lãnh Cửu, có phải thật sự ngươi đã mất hai mảnh đá rồi phải không ?

Đông Hải Chân Quân chưa vội đáp lời Huyết Ma Bang Chủ, y day qua Lãnh Nhạn Dung :

- Dung con ! Chặn đón con dâu phụ kia cho ta !

Đoạn y trở lại Vạn Cực Thiên Tôn :

- Lão ma vô sỉ kia ! Ngươi đã đoạt của ta rồi, còn giả vờ để đồ cho ai nữa đấy ? Ngươi phải hoàn trả cho ta ngay đêm nay, nếu không thì đừng trách !

Y phất một vòng tay, toan xuất chiêu công tiếp.

Cửu Long Thần Ma Kim Đỉnh, Bạch Cốt Thần Ma, Cửu Châu Đại Hiệp đã ùn ùn kéo tới.

Tất cả cùng hét lên, nhưng Cửu Long Thần Ma nhanh hơn, đã đến trước mặt Đông Hải Chân Quân.

Cửu Long Thần Ma chưa kịp làm gì, Vạn Cực Thiên Tôn đã lên tiếng gọi :

- Cửu Long Đàn Chủ không được hấp tấp !

Thấy chúng kéo đến rất đông, Lãnh Cửu và Lãnh Nhạn Dung biến sắc. Họ nhận định tình hình, nhận thấy đêm nay sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn chỗ ước đoán.

Vạn Cực Thiên Tôn hỏi :

- Lãnh Cửu ! Bốn bang chủ không bao giờ biết nói ngoa, thực sự, có đuổi theo người suốt một ngày một đêm, nhưng có gặp người đâu mà bảo rằng ta đã đoạt mảnh bùa của người ! Huống chi, hai mảnh bùa của ta, ta cũng bị tên tiểu cầu đó đoạt mất rồi kia mà ? ... Của ta đã mất, ta đoạt của người làm gì ?

Lão vừa nhắc tới tên tiểu cầu, tức là lão ám chỉ Độc Cô Thanh Tùng, lão chợt tỉnh ngủ, vội hét lên :

- Cửu Long Đàn Chủ ! Bạch Cốt Đàn Chủ ! Cửu Long Huyết Minh đệ tử ! Mau mau bố trí vòng vây quanh khu rừng ! Đề phòng tiểu cầu trốn mất !

Đông Hải Chân Quân nào có tin lời lão, y tức giận quát lên :

- Lão ác ma vô sỉ ! Rõ ràng người đã đoạt hai mảnh bùa của ta trên tay một thiếu niên, giờ người muốn chạy trốn nữa phải không ?

Y dlay qua con gái :

- Dung con ! Còn chờ gì nữa ?

Lãnh Nhạn Dung lập tức nhón chân nhảy vọt tới trước mặt của Truy Hồn Diễm Nương. Phần Đông Hải Chân Quân, y cũng xuất thủ liền, đồng thời với con gái.

Vạn Cực Thiên Tôn đã nhượng mấy phen rồi, lần này lại phải nhượng nữa.

Lão lùi lại một bước, dù giận lắm lão cũng cố dằn, thầm nghĩ :

- Lãnh Cửu đã bị kẻ nào đó gạt lấy hai mảnh bùa rồi, kẻ đó lại di họa cho ta, nếu ta cùng Lãnh Cửu giao đấu, tất nhiên ta trúng kế của kẻ đó thủ vai ngư ông đắc lợi.

Lão hét to :

- Lãnh Cửu ! Nghe ta nói đây !

Lãnh Cửu cũng quát lớn :

- Ai thừa công nghe người nói nhảm ?

Hàn Man Chỉ lại vút tới.

Biết nói gì cũng chẳng được, Vạn Cực Thiên Tôn bắt buộc phải phản công. Chiếc áo bào vàng khẽ rung chuyển, từ trong chiếc áo kính phong bốc tới.

Đông Hải Chân Quân cười lớn :

- Hay lắm !

Bàn tay hữu tung ra với chín thành công lực, Cửu Âm Chưởng phát động bật tiếng kêu ầm ầm như sấm.

Vạn Cực Thiên Tôn gằn giọng :

- Lãnh Cửu ! Ngu xuẩn như ngươi, có khổ cũng đừng than !

Bùng !

Cát bụi bốc lên mù mịt, trốt xoay vù vù, cây tả ngọn ra bốn phía. Song phương cùng bị chấn động về phía hậu nhưng Đông Hải Chân Quân lùi xa hơn Vạn Cực Thiên Tôn một chút.

Bên kia, Lãnh Nhạn Dung và Truy Hồn Diễm Nương cũng vào cuộc rồi.

Dù học được chân truyền nhưng Lãnh Nhạn Dung còn kém tuổi, công lực tu vi không thể so được với Truy Hồn Diễm Nương.

Chỉ qua mấy chiêu đầu, nàng nao núng rõ rệt.

Truy Hồn Diễm Nương bức bách nàng đến độ nàng không còn công được nữa. Nàng lui về thế thủ, mà thủ hết sức vất vả.

Ngồi nấp trên tàng cây theo thế trận Cửu Trụ Hương, Độc Cô Thanh Tùng lo sợ cho nàng vô cùng.

Vừa lúc đó, Bạch Cốt Thần Ma mang Lam Chủy Đàn Chủ, tới nơi. Lão cất tiếng gọi Vạn Cực Thiên Tôn :

- Bang Chủ ! Lam Chủy Đàn Chủ đã bị tên tiểu cẩu gậy tàn phế rồi đây !

Vạn Cực Thiên Tôn sôi giận dùng dùng, lão hét như sấm :

- Lục soát toàn khu rừng ! Đừng để cho hắn chạy thoát !

Đông Hải Chân Quân đã bồi tiếp chưởng thứ hai.

Vạn Cực Thiên Tôn cười lớn, chiếc Kim bào phùng ra to hơn.

Lạ lùng làm sao, Vạn Cực Thiên Tôn vụt biến thành một hung thần ác sát, thân hình to lớn dị thường, mặt đỏ lên như gấc, chiếc miệng rộng vô tưởng, hai bàn tay to như chiếc quạt.

Tuy to lớn như vậy, lão di động nhanh như gió, lão lao vút thân mình không khác nào một hòn núi bay tới, mãnh lực vô cùng.

Đông Hải Chân Quân thất sắc, lập tức vận đủ mười hai thành công lực, vung cả hai tay ra, tiếp lực đạo chưởng kinh đã phóng đi trước đó.

Không gian như dồn ép lại thành sóng lượn cuốn trào âm âm, chực phủ lên đầu Đông Hải Chân Quân.

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Một loạt tiếng nổ long trời lở đất liên tục vang lên.

Đông Hải Chân Quân bị Vạn Cực Thiên Tôn giở Cự Ma Hóa Thân Đại Pháp đánh bật về phía hậu hơn ba trượng. Mắt y đỏ hào quang, mặt mày xạm xẩm, thân hình lảo đảo. Tuy nhiên, Vạn Cực Thiên Tôn cũng bị Cửu Âm chưởng đẩy lui ba bước.

Lãnh Nhạn Dung thấy thân phụ bị chấn dội ba trượng, biến hẳn sắc mặt.

Truy Hồn Diễm Nương thừa dịp nàng xuất thân phân tâm, nhích động đôi chân vọt mình tới, còn cách nàng độ ba thước, bà đã vươn cánh tay ra định chụp lấy nàng.

Lãnh Cửu tuy bị chấn dội nhưng không đến nỗi nào, công lực vẫn còn nguyên vẹn. Đưa mắt nhìn qua cục diện giữa con gái và Truy Hồn Diễm Nương, y thấy con gái sắp bị nguy, vội hét to :

- Dung con ! Lùi lại bên kế cha đây, mau !

Đồng thời, y phóng nhanh một đạo Hàn Man Chỉ phong, nhắm cánh tay của Truy Hồn Diễm Nương lao vút tới.

Truy Hồn Diễm Nương không dám liều lĩnh, vội thu tay về nhảy tạt qua một bên. Lãnh Nhạn Dung hồi bộ nhanh về phía hậu, đứng cạnh Đông Hải Chân Quân.

Nàng thấp giọng hỏi :

- Gia Gia ! Đã thấy hai mãnh bìa chưa ?

Đông Hải Chân Quân lắc đầu :

- Tên tiểu tử họ Cổ đó, bảo là bị lão ma này cướp đoạt, nhưng xem ra không phải như vậy. Thành thử cha cũng không biết hư thực !

Lãnh Nhạn Dung kinh ngạc lắm lắm :

- Chẳng lẽ hần ...

Nàng ngưng bật tự nghĩ :

- Có lẽ nào hần làm vậy ? Hần không có một điểm võ công, hần dám hành động như vậy sao ? Mà hần đoạt hai mảnh đá để làm gì ?

Đông Hải Chân Quân nhìn sững nàng :

- Dung con ! Con cho rằng tiểu tử đó đáng nghi ngờ lắm phải không ?

Lãnh Nhạn Dung vội vã lắc đầu :

- Không ! Con không nghi ngờ họ Cổ cả. Hần có biết võ công đâu mà phải làm thế ?

Câu chuyện giữa hai cha con tuy rất khế, song vẫn lọt vào tai Vạn Cực Thiên Tôn không sót một chữ.

Lão cao giọng xen vào :

- Lãnh Cửu ! Người nói gì thế ? Hần là ai ?

Thực ra, Vạn Cực Thiên Tôn cũng không muốn đấu với Đông Hải Chân Quân, ít nhất là trong đêm nay.

Cho nên mấy lần bị Đông Hải Chân Quân tấn công, lão đành cố tránh chứ không phản công, bắt buộc lắm lần cuối lão phải đành tự vệ mà thôi.

Lão chỉ muốn thanh minh vụ mình bị Đông Hải Chân Quân vu khống, nên nghe được manh mối nào là hần khai thác ngay.

Đông Hải Chân Quân lạnh lùng đáp :

- Việc của cha con ta, không liên quan gì đến người, đừng hỏi vô ích !

Vạn Cực Thiên Tôn không bỏ :

- Ta khuyên người dần tính nóng, để có đủ sáng suốt nhận định tình hình. Không khéo người lại làm hỏng việc lớn của người đấy ! Theo lời cha con người vừa thoát với nhau đó, ta có thể ước đoán là hai mảnh bìa vỡ của người đã bị một kẻ nào đó cướp đoạt rồi, phải vậy không ?

Đông Hải Chân Quân hừ lạnh :

- Người làm, rồi người đổ cho ai làm ?

Vạn Cực Thiên Tôn nghiêm giọng :

- Lãnh Cửu ! Người đừng ngậm máu phun người. Ta dù sao cũng là một bang chủ có thân phận quang minh trên giang hồ, quyết không bao giờ có thủ đoạn đê hèn như vậy đâu. Ai đã bảo với người là ta chiếm đoạt hai mảnh bìa đó !

Đông Hải Chân Quân hần học :

- Người quên là mình đã chặn đón một thiếu niên vận áo xanh để đoạt hai mảnh bìa vỡ của ta rồi à ?

Vạn Cực Thiên Tôn trở mặt :

- Thiếu niên áo xanh ? Hắn xưng tên là gì ?

Đông Hải Chân Quân đáp :

- Cổ Tùng !

Vạn Cực Thiên Tôn vỗ trán :

- Cổ Tùng ? Cổ Tùng ? ... Độc Cô Thanh Tùng ... ?

Lão reo lên :

- Đúng là hắn rồi !

Lão bật cười lớn :

- Lãnh Cửu ơi ! Người ngu như lợn ! Hắn là Độc Cô Thanh Tùng đó chứ chẳng phải là Cổ Tùng Tân Tùng gì cả ! Vậy mà người tin hắn ! Ha ha !

Đông Hải Chân Quân chẳng cần hiểu gì cả, y chỉ biết là Vạn Cực Thiên Tôn mắng y ngu như lợn, y sôi giận cực độ. Bất thành linh, y xuất thủ tung một chưởng hết sức mãnh liệt.

Vạn Cực Thiên Tôn không ngờ y nóng nảy đến thế, dĩ nhiên là lão không đề phòng, lão lãnh trọn một chưởng, thân hình bị bắn dội về phía hậu hơn một trượng xa.

Đông Hải Chân Quân quát to :

- Người dám mắng ta là lợn ? Hừ ! Lão ác ma vô sỉ ! Cổ Tùng là một thiếu niên yếu đuối, gió thổi cũng bay, không biết mảy may võ công, hắn là Độc Cô Thanh Tùng thế nào được ! Mà Độc Cô Thanh Tùng là ai ?

Vạn Cực Thiên Tôn bị một chưởng, giận lắm nhưng lão cố dần, từ từ bước trở lại cục trường thốt :

- Độc Cô Thanh Tùng là một tiểu tử, mạo danh Liệt Mã Cuồng Sinh nhận một cuộc chiến đấu với quần hùng tại Bách Trượng Phong mà thành danh trên chốn giang hồ. Buồn cười thay việc đó vang dội khắp nơi ai ai cũng biết, thế mà người mù mờ như kẻ đi đêm, thiết tưởng còn ngu hơn lợn nữa !

Lão gần giọng tiếp nói :

- Ta chắc chắn là tên tiểu tử Độc Cô Thanh Tùng đó hiện có mặt tại khu rừng này, người cứ chờ xem sẽ rõ hẳn là Cổ Tùng hay Độc Cô Thanh Tùng cho biết ! Rồi người sẽ thấy hẳn có vũ công hay không ?

Đông Hải Chân Quân cười lớn :

- Lão ác ma ơi ! Cổ Tùng đã bị ta điểm vào nhuyển huyết, làm gì đến đây được mà bảo là có mặt tại khu rừng ? Có lẽ người nói quỷ nói ma cho ta phải tin được chăng ?

Vạn Cực Thiên Tôn trước vẻ quả quyết của Đông Hải Chân Quân cảm thấy hoang mang quá.

Đột nhiên một tiếng rú thảm vang lên, rền dội cả khu rừng.

Một bóng trắng lao vút đến cục trường, nhanh như sao đổi ngôi.

Vạn Cực Thiên Tôn đã biết bóng trắng đó là ai lúc còn ở xa, đôi mắt của lão đã luyện tới mức tinh xảo tuyệt vời. Bóng đó chính là Bạch Cốt Thần Ma, máu vấy nửa thân mình, cánh tay tả đã đoạn lìa tới bắp vai.

Tình trạng của Bạch Cốt Thần Ma giống y như tình trạng của Lam Chủy Đàn Chủ, không sai một mảy may.

Vạn Cực Thiên Tôn gầm lên như sấm :

- Còn Cửu Long Đàn Chủ đâu ? Ở tình như thế nào ?

Từ xa có tiếng của Cửu Long Đàn Chủ vọng đến :

- Trình Bang Chủ ! Khu rừng này có tà khí !

Từ trong rừng sâu có tiếng hú vọng dài, rền vang cả bốn phía.

Vạn Cực Thiên Tôn chuyển mình một phát, chiếc Kim bào phồng ra, lão đã bay vút lên cao, quạt ngang người vọt tới.

Một cái vọt đưa lão đi xa hơn mười trượng. Trong thoáng mắt, lão đã vào tận trong rừng sâu. Nhưng lão khựng lại ...

Nơi phía đối diện lão, có tiếng quát nói, với giọng trầm hùng vọng đến :

- Bọn Lam Chủy Đàn Chủ và Bạch Cốt Thần Ma trong Huyết Ma Bang là những tay cùng hung cực ác, chúng phải bị trừng trị để cảnh cáo đồng bọn chúng ! Sư huynh ! Nhân dịp này hãy ra tay tận diệt chúng, trừ hại cho dân lành !

Đông Hải Chân Quân và Lãnh Nhạn Dung nhận đúng là giọng nói của Cổ Tùng, hai cha con vô cùng kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau.

Vừa lúc đó, Vạn Cực Thiên Tôn đã từ trong rừng sâu trở ra ngoài. Lão nhìn trừng trừng hai cha con Lãnh Cửu, một lát sau, lão cười gằn :

- Thì ra bọn các người âm mưu lừa ta vào ám kế !

Đông Hải Chân Quân sôi giận đến chết uất được. Khí giận bùng bùng như bốc khói trong người y. Y hét lên :

- Ai âm mưu với ai ? Ai bày kế lừa ai ?

Huyết Ma Bang Chủ không đáp lời y, lão day qua phía sau, ra lệnh :

- Cửu Long Đàn Chủ ! Người xuất chín môn đồ của người, bao vây khu rừng, nên lưu ý là có trận đồ kỳ môn nơi đây, nên bọn ta không thể nào trông thấy tên tiểu tử. Phải hết sức thận trọng, đừng khinh thường chín thân cây bóc vỏ, bí quyết của trận đồ nằm nơi chín thân cây đó !

Cửu Long Thần Ma từ trong khu rừng đáp lên một tiếng lãnh lĩnh to lớn.

Đột nhiên lúc đó, một đạo chưởng phong không biết xuất phát từ đâu, quét ngang khu rừng ào ào, cuốn thẳng đến chỗ Cửu Long Thần Ma vừa phát lên tiếng nói.

Chưởng phong chưa dứt tới ào ào, Cửu Long Thần Ma hự lên một tiếng, nhanh như chớp thân pháp nhích động, bay vọt vào rừng sâu, hàm râu quắm dựng ngược lên.

Lão quát to :

- Tiểu cẩu ! Chỉ trong thời gian ngắn mà công lực người tiến bộ đến mức đó à !

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ngạo nghễ :

- Cửu Long Thần Ma ! Nếu ta không nể mặt Kim Xoa Giáo Chủ và Lục Vũ Lệnh Chủ thì đêm nay người khó thoát cái nạn cụt tay như hai đàn chủ Bạch Cốt và Lam

Chúy ! Ta tạm gởi cánh tay người ở đó, nếu người không hồi đầu hướng thiện, sám hối ăn năn các tội ác đã làm thì có ngày ta sẽ lấy mạng người, chứ không phải chỉ là một cánh tay thôi đâu !

Cửu Long Thần Ma sôi giận, gầm lên như sấm, lão vung mình một phát, thanh khí bốc ra liền, lão vọt mình tới như con rồng thiêng cưỡi gió.

Cùng lúc đó chưởng phong vù vù bay tới.

Một tràng cười ngạo nghễ tiếp nối vang lên, Độc Cô Thanh Tùng cất giọng sang sảng :

- Cửu Long Thần Ma ! Người nhất định không chừa thói hung hăng, toan đương đầu với ta mãi phải không ? Đừng mong tìm được ta ! Ta thách cả lũ người đấy !

Vạn Cực Thiên Tôn giật mình, tin chắc trong rừng có bố trí trận sẵn sàng, nếu không tìm ra được con mắt của trận pháp, thì dù có xông xáo cách nào cũng không xông phá nổi.

Lão có biết qua kỳ môn độn pháp, nếu lão lúc đó không ngại Đông Hải Chân Quân xuất kỳ bất ý xung kích lão thì lão cũng chẳng sợ gì.

Cho nên, lão nghĩ, trước hết phải thanh toán cha con Đông Hải Chân Quân, rồi sau đó hãy tìm cách đối phó với Độc Cô Thanh Tùng.

Lão trầm sắc mặt, lạnh lùng nhìn Đông Hải Chân Quân :

- Người còn dám nói là không thông đồng với tiểu cẩu, âm mưu lừa ta nữa chăng ?

Đông Hải Chân Quân nổi giận :

- Người lấy gì làm bằng chứng ?

Vạn Cực Thiên Tôn gằn giọng :

- Hắn gọi người là sư huynh, người có nghe câu nói đó không ?

Đông Hải Chân Quân giận run lên :

- Ta làm gì có sư đệ như tiểu cẩu ?

Vạn Cực Thiên Tôn bước tới một bước :

- Tiểu cẩu Độc Cô Thanh Tùng luyện được Cửu Âm Thần Công và Hàn Man Chỉ của Đông Hải Kỳ Tẩu, còn người lại là đệ tử của Đông Hải Kỳ Tẩu, kể như đồng môn

với nhau rồi, dù muốn dù không, hắn cũng vẫn là sư đệ của ngươi, ngươi có lý do gì chối cãi chuyện đó, nói cho ta nghe đi !

Đồng Hải Chân Quân nhất thời không biết chối cãi vào đâu, y bực tức quá, càng bực tức y càng giận dữ, y gầm lên như hổ :

- Vô sỉ lão ác ma ! Ngươi mắc kế tiểu cầu rồi ! Chính ta đây đang tìm hắn, đòi chiếc áo của sư phụ ta. Trong môn phái của ta quyết không thể có một tên giáo hoạt như hắn ! Được rồi ! Ngươi để ta tìm hắn, nói chuyện với hắn !

Thốt xong, Đồng Hải Chân Quân toan phi thân vọt đi.

Nhưng Vạn Cực Thiên Tôn đã rung động tà áo kim bào. Một đạo kinh phong có sức nặng vạn cân ào ào cuốn tới, từ trên cao chụp xuống đầu Đồng Hải Chân Quân.

Lãnh Nhạn Dung kinh sợ thất thần rú lên :

- Gia Gia ! Đề phòng !

Dù biết sức lực của mình còn kém xa Vạn Cực Thiên Tôn, nàng vẫn vung tay tung ra một đạo chưởng phong, đón chặn kinh đạo của Vạn Cực Thiên Tôn.

Bình !

Dĩ nhiên Lãnh Nhạn Dung còn lâu lắm mới là địch thủ của Huyết Ma Bang Chủ. Nàng thét lên một tiếng, thân hình bắn lộn trở lại xa hơn ba trượng, hộc máu mồm.

Đồng Hải Chân Quân nghe lãnh Nhạn Dung gọi lập tức lùi lại hơn tám bước.

Nhờ nàng gọi và nàng cố dụng toàn lực ngăn chặn thế công của Vạn Cực Thiên Tôn nên Chân Quân mới vô sự, nếu không có nàng ngăn chặn thì y đã táng mạng dưới tay của Vạn Cực Thiên Tôn.

Y thấy con gái bị thương, lòng đau như cắt. Long đôi mắt đỏ ngầu nhìn Vạn Cực Thiên Tôn, y thét lớn :

- Lão ác ma vô sỉ ! Ngươi có giỏi cùng ta giao đấu, đừng bỏ chạy đi đâu ! Đêm nay ta quyết hạ sát ngươi cho kỳ được !

Vạn Cực Thiên Tôn bữu môi :

- Người muốn liều mạng với ta ? Ta chỉ sợ khu rừng này là mồ chôn xác người đấy thôi ! Người nói người không cùng tiểu tử đồng mưu cộng kế ? Được rồi ! Hãy chờ ta thanh toán vụ này xong, sẽ có cách đối xử phải chăng với người !

Lão day lại gọi Diễm Nương :

- Cấp cho y một viên thuốc hỗ trợ ngưng khí, cho con gái y uống !

Vạn Cực Thiên Tôn đối xử như thế, quả không mất phong độ của một bang chủ. Điều đó làm Đông Hải Chân Quân vô cùng thất phục.

Y bước tới một bước :

- Được rồi ! Ta hãy chờ xem sự thể ra sao ?

Y bước lùi lại gần con gái, quan sát thương thế của nàng.

Vạn Cực Thiên Tôn dàn xếp vụ Đông Hải Chân Quân tạm yên rồi, vội phóng mình đi sâu vào khu rừng.

Quắc đôi mắt sắc nhìn bốn phía, lão giật mình kinh hãi thầm nghĩ :

- Tiểu cầu học đâu được trận pháp “Đảo Chuyển Càn Khôn Cửu Trụ Hương”?

Ta từng nghiên cứu tinh tường kỳ môn độn thuật cũng không làm hơn hẳn được ! Hắn đã lập trận này, thật đáng sợ hắn vậy ! Ta phải làm cách nào diệt trừ hắn mới được, nếu không thì sau này ta sẽ ăn không ngon ngủ không yên với hắn !

Lão vận huyền công phô qua âm thanh, hét lên một tiếng. Tiếng hét vang như sấm nổ, chấn động toàn khu rừng :

- Tiểu cầu ! Ra ngay đây nạp mạng cho ta ! Đừng tưởng rằng trận pháp Cửu Trụ Hương của người cầm chân bản bang chủ nổi !

Đêm nay, bể gãy cánh tay của Lam Chủy Đàn Chủ và Bạch Cốt Chân Quân, trả mối thù cho phụ thân, Độc Cô Thanh Tùng thấy hả dạ lắm rồi.

Chàng ẩn mình trong trận, lại dụ được Cửu Long Thần Ma và Cửu Châu Hiệp cũng bị hãm luôn, chàng thấy khoái vô cùng. Chàng định đến lúc Đông Hải Chân Quân và Vạn Cực Thiên Tôn giao đấu thì chàng rời khu rừng là vừa.

Nhưng vừa dợm đi thì lại thấy Lãnh Nhạn Dung lâm nguy, chàng lo sợ cho nàng nên ở lại xem sự tình ra sao.

Đến lúc Đông Hải Chân Quân toan liêu ác chiến với Vạn Cực Thiên Tôn, chàng động tính hiếu kỳ, muốn xem hai bên giao đấu như thế nào.

Bất ngờ, họ tạm đình cuộc đấu, kể Thiên Tôn hét lên nói đúng tên trận pháp, chàng hãi hùng thất sắc, niềm tin sẽ làm khó dễ Vạn Cực Thiên Tôn kém phần mãnh liệt ngay.

Tuy vậy chàng vẫn bình tĩnh như thường.

Chàng hú lên một tiếng dài, rồi phổ nội lực qua âm thanh, từ ngoài xa hai dặm, đáp lời Vạn Cực Thiên Tôn :

- Bang Chủ còn nhớ lời tôi nói tại Lục Vũ lâm ngày trước chứ ? Hiện tại, Bang Chủ đã biết tên trận, chắc cũng biết cách phá trận vậy thì còn chờ gì mà chẳng vào ? Độc Cô Thanh Tùng này chờ lãnh giáo Bang Chủ lần hai đây !

Vạn Cực Thiên Tôn cười lạnh :

- Tên quân bại trận còn dám nói đến chuyện chiến đấu nữa sao ? Tiểu cẩu muốn sống hãy để lại mấy tấm bia cho ta, ta sẽ tha chết cho. Như người bất phục thì nên nhớ tiết Trùng Dương đến tại Vạn Cực Cung, ta sẵn sàng thừa tiếp, Lam Chủ Đan Chủ đã vâng lệnh ta nhắc lại với người ngày đại lễ Cửu Long Huyết Minh rồi chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng cười ha hả :

- Dĩ nhiên là ta phải đến Vạn Cực Cung, điều đó người hãy tin chắc. Còn như hai mảnh bia mà người đòi hỏi đó, nó không giúp ích gì cho người được, thì người còn đòi lại nó làm gì ?

Vạn Cực Thiên Tôn gằn giọng :

- Tại sao lại không giúp ích được ta ?

Độc Cô Thanh Tùng cười mỉa :

- Bởi vì nó có hai mảnh, có đủ vào đâu mà người đòi hỏi ?

Vạn Cực Thiên Tôn sôi giận :

- Nếu không đủ cho ta, lại đủ cho người sao mà người chiếm giữ ?

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ha hả :

- Bích Nhãn Thần Tăng, Thạch Chung Lão Nhân, Đông Hải Chân Quân và Vạn Cực Thiên Tôn, bốn người đã làm cái việc ngao cò tranh chấp đem mối lợi lại cho ngư

ông ! Chiếc Kim Đánh của võ lâm há có phải là vật dành cho các tay bại hoại như các người à ?

Vạn Cực Thiên Tôn giật mình suýt nhảy dựng lên :

- Tiểu tử ! Người có đủ sáu mảnh bìa vỡ rồi à ?

Độc Cô Thanh Tùng cười vang :

- Người hỏi làm chi điều đó ?

Vạn Cực Thiên Tôn rít lên :

- Tiểu tử ! Đêm nay người đừng hòng thoát chết !

Độc Cô Thanh Tùng trầm giọng :

- Đã chắc gì như lời Bang Chủ !

Vạn Cực Thiên Tôn không nói gì thêm nữa chỉ cao giọng ra lệnh :

- Cửu Long Đàn Chủ, xuất lãnh bọn Huyết Minh đệ tử theo bộ pháp tả ba hữu bốn vào trận ngay để bắt tiểu tử cho ta !

Độc Cô Thanh Tùng nghe lão ra lệnh tả ba hữu bốn, biết ngay khó tránh một cuộc huyết chiến hải hùng, chàng liền thủ chắc chiếc Quỷ đầu trượng, mặt bưng sát khí, buông tiếng khích :

- Bang Chủ nên vào đi chứ, may ra còn làm được việc, chứ sai bọn đó ra tay, có khác nào bảo chúng vào chỗ chết ?

Vạn Cực Thiên Tôn nào có sợ gì ? Chiếc Kim bào khế phát, lão bay vào trận liền.

Một tiếng quát long trời lở đất đón tiếp lão, đồng thời muôn đạo hào quang chiếu sáng, tiếp theo đó, bốn phương tám hướng, gió dậy ào ào, sấm nổ đùng đùng, trời đất như đảo lộn.

Hai thân cây bóc vỏ đã bị đánh bật tung cả rễ, bay bổng lên không.

Nường theo ánh hào quang, Độc Cô Thanh Tùng phi thân lao vút lên không, vọt đi trong bóng đêm dày.

Liền lúc đó kim quang chớp lên, Vạn Cực Thiên Tôn vút theo, rồi đến Cửu Long Thần Ma, Cửu Châu Đại Hiệp, sau cùng là Truy Hồn Diễm Nường và bốn nữ đệ tử.

Đông Hải Chân Quân nhìn theo bóng Độc Cô Thanh Tùng thoát đi, y trầm ngâm một lúc, đoạn day lại Lãnh Nhận Dung :

- Dung con ! Cha đã điểm huyết hãn rồi, tại sao hãn còn thoát khỏi Tịnh Xá được ? Hay cha điểm không trúng chăng ?

Lãnh Nhận Dung lắc đầu :

- Không phải vậy đâu gia gia ạ ! Chàng đã luyện võ công đến mức độ đó thì chàng có cách giải huyết dễ dàng, có gì lạ đâu ? Đến Gia Gia mà còn bị chàng khuất lấp được thay ! Gia Gia có biết đâu, chàng che dấu được thần quang, ngăn chặn tinh hoa phát tiết dĩ nhiên mình phải lầm !

Đông Hải Chân Quân gật đầu :

- Con nói phải ! Có lẽ tại cha quá bận nghĩ về hai mảnh bìa đó nên không có thời giờ quan sát hãn !

Lãnh Nhận Dung nhìn theo bóng bọn Huyết Ma Bang gần hai mươi mạng, đuổi theo Độc Cô Thanh Tùng, nàng lo lắng vô cùng. Mặc dù chàng có thuật khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình, biết chàng có chạy thoát không ?

Nàng trầm nghĩ :

- Đối phương toàn là những tay thượng năng trong võ lâm, chàng làm sao chống cự cho lại ?

Đột nhiên, nàng gọi Đông Hải Chân Quân :

- Mình nên chạy theo tiếp chàng một tay đi Gia Gia !

Đông Hải Chân Quân giật mình :

- Tại sao lại phải tiếp hãn ?

Lãnh Nhận Dung thoáng đỏ mặt, nhưng đã giục cha rồi, nàng phải tìm lý do khỏa lấp :

- Gia Gia quên là chàng có đủ sáu mảnh bìa chăng ?

Đông Hải Chân Quân lắc đầu :

- Ai tin lời hãn cho được ?

Lãnh Nhận Dung lập luận :

- Nên tin là hơn, dù không chắc đó là sự thật mà đó đúng là sự thật thì mình hối hận đến đâu, gia gia không muốn chiếc Kim Đảnh à ?

Đông Hải Chân Quân gằn giọng :

- Kim Đảnh là vật quý báu trong võ lâm, ai lại không muốn làm chủ nó ?

Nàng trầm ngâm một chút rồi nói tiếp :

- Gia Gia nghĩ xem, thạch bìa vào tay chàng với vào tay Huyết Ma Bang Chủ, đằng nào dễ đoạt hơn ?

Đông Hải Chân Quân tỉnh ngộ, phóng mình đi, nhưng rồi y lại trở về thốt :

- Cha đi thì được rồi, còn con ? Ai bảo vệ an toàn cho con ? Thôi đành vậy...

Lãnh Nhạn Dung thấp giọng :

- Con ...con...

Vừa lúc đó, một tiếng ngựa hí vang lên lồng lộng, xé bầu không khí vọng tới khu rừng. Tiếng hí vừa dứt, một con Hồng Tông Bạch Mã phi đằng vun vút quạt gió ào ào từ xa lao tới.

Độc Cô Thanh Tùng ngồi trên mình ngựa, bật tràng cười cuồng dại :

- Bang Chủ ! Độc Cô Thanh Tùng vẫn còn nguyên vẹn đây, Bang Chủ có làm gì được tôi đâu ?

Huyết Ma Bang Chủ phẫn nộ đến xanh mặt, hét lên :

- Tiểu cầu ! Dù cho người có thoát thân trong đêm nay thì nay mai, ngày kia, người cũng phải rơi vào tay bọn Huyết Ma Bang chứ đừng hòng cao mặt vì đắc chí nhất thời !

Độc Cô Thanh Tùng lại tiếp tục tràng cười ngạo nghễ :

- Vạn Cực Lão Ma ! Ta tưởng đã đến lúc người không còn nói được những tiếng lớn lối như thế nữa ! Đêm nay người đã huy động chủ lực của Huyết Ma Bang mà chẳng làm gì nổi ta, nói gì ngày mai, ngày kia ? Ha ha ! Ta báo trước cho người rõ, Huyết Ma Bang sẽ tan trong tay ta trong một ngày sắp tới !

Vạn Cực Thiên Tôn quát lên như sấm :

- Câm ngay, tiểu cầu !

Ký Châu Đại Hiệp rời đồng bọn, lao vút đến đánh một thức Cửu Long Huyền Công. Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh lạnh, cánh tay khẽ vung nhẹ lên đẩy Quỷ Phủ Âm Công ra chặn đón liền.

Bùng !

Ký Châu Đại Hiệp như chiếc cầu da, nhồi ngược về sau mấy trượng.

Cửu Long Huyền Công chỉ có hiệu lực phá hoại khi nào tất cả chín người hiệp lực đánh ra, chứ xử dụng riêng rẽ thì cũng như chưởng lực thông thường, nếu gặp tay khác thì còn mong đắc chí, chứ gặp Độc Cô Thanh Tùng thì cầm bằng như trứng chạm Thái Sơn.

Ở dĩ, đem từng người một mà đối chiếu thì Cửu Châu Đại Hiệp không phải là địch thủ của Độc Cô Thanh Tùng, nên Ký Châu Đại Hiệp thất bại là chuyện dĩ nhiên, không có điều gì là lạ cả !

Độc Cô Thanh Tùng lại bật cười cuồng dại, phi thân vọt qua đầu Ký Châu Hiệp. Con Hồng Vân Cái Tuyết Long Mã lại bay vút vào rừng để chủ nhân ở lại. Chàng vừa bay vèo qua khỏi bọn Cửu Châu Hiệp vừa nghĩ :

- Cửu Châu Đại Hiệp liên thủ tạo một áp lực phi thường, ta khó đương đầu nổi. Vả lại cái hẹn ước tại tiết Trùng Dương sắp đến, chắc chắn không tránh khỏi một cuộc va chạm với chúng. Muốn phá sự liên thủ của chúng, ngay bây giờ ta phải nghĩ cách tĩa dần từng tên một, bớt được tên nào, ta có lợi phần nấy.

Chàng cho tay vào mình lấy một mũi Xạ Quỷ Châm, chân vừa chấm đất chàng vẩy tay liền.

Bên đối phương có tiếng quát :

- Đánh !

Ký Châu Đại Hiệp vừa nhích động thân mình, thì một ánh hàn quang rất nhỏ vừa loé lên vút tắt ngay. Hàn quang đó bắn thẳng vào người Ký Châu Đại Hiệp không gây một tiếng động.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -